

РЕШЕНИЕ

№ 34203

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8679** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 20789/19.08.2025 г. адвокат М. Н., като пълномощник на Х. М. А. – гражданин на С., действаща за себе си и в качеството на майка, и законен представител на непълнолетните си деца А. С. Ю., Я. С. Ю., Б. С. Ю. е оспорил издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Л. ОТКАЗ от 29.07.2025 г. за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 11.02.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от редовно упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; представя заверени преписи на документи; заявява искане за възстановяване на разноските за водене на делото; представена е и писмена защита.

Ответникът не е представляван и не е заявил становището си по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 11.02.2025 г. Х. М. А. – гражданин на С., [дата на раждане] е заявила (л. 13 от делото) пред Посолството на РБ в [населено място], Л. искане за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като представила съответно изискуеми документи. По заявлението, видно от представено копие (л. 8 от делото) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н. е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово цитиране на 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ и с „допълнителни бележки (мотиви): „анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване“, които мотиви не съответстват на текста на нормата: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен

пункт за миграция към трета държава“

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна. Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейство (майка) на А. Ю. С. – гражданин на С., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

С административната преписка, приета по делото без оспорване от страните ответникът е представил като част от същата и заверен препис на Решение № 5245/08.04.2024 г., на заместник-председателя на ДАБ. С това решение, на А. Ю. С. – гражданин на С. и син на Х. М. А. (жалбоподателя по настоящото дело) е разрешено да се събере на територията на РБ със своя баща С. Ю. Ш., с майка си Х. М. А., както и със своите братя и сестри. Решението е постановено въз основа на друго – Решение № 9421/01.06.2023 г. на същия административен орган, с което пък на А. Ю. С. е предоставен хуманитарен статут в РБ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н., който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице. Каза се по – горе, че в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Според разпоредбата: „отказва се издаване виза на чужденец,...за когото има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното Решение № 5245/08.04.2024 г., на заместник-председателя на ДАБ за събиране на семейството. Жалбоподателят Х. М. А. е член на семейството - майка (арг. § 1, т. 3, б. „а“ ДР ЗУБ и чл. 2, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ) на А. Ю. С., на когото е бил предоставен хуманитарен статут, като непридружен непълнолетен и който се ползва от международна закрила, предоставена от РБ. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (арг. чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че неговата майка , братята и сестрите му може да получат разрешение за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на

титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо пренебрегва влязлото в законна сила Решение № 5245/08.04.2024 г. на заместник – председателя на ДАБ. Такива мотиви липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият на 29.07.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] – Л. отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентиран с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи цитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от заместник – председателя на ДАБ Решение № 5245/08.04.2024 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице в отказ административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 11.02.2025 г., от Х. М. А. – гражданин на С., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 20789/19.08.2025 г. от Х. М. А. – гражданин на С., действаща за себе си и в качеството на майка, и законен представител на непълнолетните си деца А. С. Ю., Я. С. Ю., Б. С. Ю. издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Л. ОТКАЗ от 29.07.2025 г. за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 11.02.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: